

Unde este înțeleptul?

Măcar că nu-mi „este dat” (1 Corinteni 12:8) să vorbesc despre înțelepciune, trebuie să recunosc că sunt cucerit de valoarea ei intrinsecă și de importanța ei practică pentru viață. Cred, pur și simplu, că nu ne putem orienta prin hățișurile unei lumi cufundate în confuzie, fără lumina izvorâtă din darul înțelepciunii datorite de Dumnezeu. De aceea, diagnosticul auto-aplicabil, recomandat de apostolul Iacov, ne vine tare la îndemână celor mai mulți dintre noi, mai cu seamă că ne oferă și soluția (Iacov 1:5).

Cu un efort constant încerc a mă feri de primejdia universală, cu pute-re de ispită, semnalată în Proverbe 3:7; 26:12 și 16; 28:11, care nu ocolește pe nimeni, aceea de **a ne socoti singuri înțelepți**. De la leneșul din 26:16, până la bogatul din 28:11, se perindă un șir de prețiși înțelepți, din care puțini muritori lipsesc. Rămâne de datoria noastră să ne întrebăm dacă nu cumva ne lăsăm și noi ademiniți de făgăduințele goale ale înțelepciunii lumii acesteia, înghesuindu-ne „la coadă”, nu să primim, ci să dăm cu larghețe și altora din pretinsa fântână a înțelepciunii proprii, auto-declarate și auto-apreciate!

Biblia este plină de avertismente și nu cruță această ispită, demascând-o cu extremă vigoare. „*N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?*” (1Cor. 1.20). În ochii Lui sfinți, înțelepciunea veacurilor este infatuare deșartă, băltoacă stătută a minții umane. Există o incompatibilitate de esență între Dumnezeu și lume, iar noi suntem prinși la mijloc, ca într-o capcană în care vom pieri, dacă ne complacem s-o considerăm normală, și din care putem ieși doar răspunzând ofertei de salvare a lui Dumnezeu.

Gradul de înțelepciune atins nu este niciodată un scop realizat. Idealul dorit al înțelepciunii depline ne va fi adăugat abia în Cer, ca încoronare a unei căutări neîntrerupte a ei, de o viață întreagă. Nu greșim noi încă? Nu facem gafe, uneori copilărești? Cineva spunea: „Săptămâna trecută am văzut un om care n-a făcut nici o greșală timp de 4000 de ani. Individul era o mumie păstrată în British Museum!”

Înțelepciunea este un scop și un mijloc, în același timp. Ca țel, îl realizăm gradual, iar ca mijloc, ea ne îngăduie să trăim o viață care merită a fi trăită și ne ajută să atingem toate celelalte scopuri, care sunt după voia lui Dumnezeu.

Dar criteriul de evaluare a înțelepciunii cuiva stă în afara lui. Înțelepciunea lui e cântărită de alții, nu de el însuși. Nici un om nu-și poate impune o faimă de înțelept asupra semenilor, în afară de cazul că purtarea și vorbirea lui îl ridică la acest rang. Paradoxal, însă, înțelepciunea (ca și umilința) dispare în clipa când devenim conștienți că o avem. Când ne dăm seama că suntem înțelepți (sau smeriți), în chiar clipa respectivă încetăm a mai fi înțelepți (sau smeriți).

Bănuiesc că și tu, cititorule, te lupți cu ispita aceasta, sperând că o faci cu deplină izbândă. Avem nevoie de ajutorul Celui ce dă înțelepciune, ca să ne facă atenți la capcana prezentă permanent înaintea picioarelor noastre, oridecâte ori deschidem gura să vorbim, oridecâte ori cineva ne ascultă, oridecâte ori apare tentația să dăm sfaturi, pe care nimeni nu ni le cere, când judecăm o pricină despre care nu cunoaștem toate datele (și pe care nimeni nu ne-a chemat s-o judecăm).

Poate că te-ai întrebat și tu, așa cum am făcut-o și eu de multe ori, ce este înțelepciunea, la urma urmei?

GELU ARCADIE MURARIU

Publicist, SUA

Ființa ei pare atât de inefabilă, de vag conturată, de greu de prins în gânduri și în cuvinte, încât de nenumărate ori ne-am lăsat păgubași în dorința râvnitoare de a o înțelege. Răsfoind o culegere de citate, proverbe, maxime, cugetări sau vorbe de duh ale unor oameni socotiți înțelepți, vom putea constata cât de mult diferă între ele și, nu de puține ori, se contrazic, chiar când tratează același subiect. Un argument în plus care dovedește că ea scapă celor mai mulți dintre muritori.

Este explicabil să fie greu de definit, înțelepciunea fiind darul Duhului Sfânt; știm de unde vine, o recunoaștem, căci este inconfundabilă și beneficiem uneori de prezența ei dar, ca și în cazul celorlalte noțiuni de bază ale vieții, ne izbim de dificultatea de a o analiza și defini. De pildă, ce putem spune despre viață, iubire, credință, timp și moarte? Ai încercat să le definești în cuvinte, care să fie general acceptate?

Scriptura ne spune, prin greu încercatul Iov:

**„Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere”
(Iov 28:28).**

Temându-ne de Dumnezeu, vom căuta să-i tratăm corect pe toți oamenii – un pas uriaș făcut în direcția cea bună. Știind că avem să dăm socoteală, devenim responsabili. Este definiția simplă dar atât de bogată pe care omul lui Dumnezeu

